

ANTOLOGIA
PROZEI
SCURTE

DUMITRU CRUDU

—
MUZICANȚII
DIN
FLUTURA

Știința, 2019

Respect pentru oameni și cărți

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale și editat cu contribuția Ministerului Educației, Culturii și Cercetării.

Responsabil de ediție: Mircea V. Ciobanu

Lector: Lucia Țurcanu

Redactor tehnic: Nina Duduciuc

Machetare computerizată și copertă: Romeo Șveț

ÎNȚEPRINDEREA
EDITORIAL-POLIGRAFICĂ

ȘTIINȚA

str. Academiei, nr. 3; MD-2028, Chișinău, Republica Moldova

tel.: (+373 22) 739616; fax: (+373 22) 739627

e-mail: prini_stiinta@yahoo.com

www.editurastiinta.md

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții din Republica Moldova

Crudu, Dumitru

Muzicanții din Flutura/Dumitru Crudu. – Ch.: Î.E.P. Știința, 2019

(Combinatul Poligrafic). – 256 p. (Antologia prozei scurte, ISBN 978-9975-85-169-5)

ISBN 978-9975-85-168-8

821.135.1(478)-32

CUPRINS

7	Spectacolul nostru
13	Greva foamei
16	În tren
22	Salutări lui Troțki
26	Cum am fost eu și Troțki bătuți la Brașov
29	Alegeri parlamentare
38	Moartea unei veverițe
42	Camera de filmat a lui Eugen Cioclea
46	La revedere, noroc, te iubesc
50	La Viena
56	Muzicanții din Flutura
60	Atac terorist la Londra
64	Atunci, la Rotterdam
66	Pantofii lui Șota
69	Așteptând să se termine parada militară
76	După război
107	Râma din buzunar
111	O negresă cu fustă roșie
116	La „Fulgușor”
122	Limba de pantof
125	Un e-mail de la Anna Areninova
132	O ușă trântită de perete
136	La Ungheni

141	Visul lui Colea
145	Javra
154	Războiul din Flutura
160	Eu sunt de-al vostru, fraților!
166	Doi câini
172	O pădure neumblată din mijlocul orașului
185	Două tipe
195	A doua zi
237	Bătrâna și fata
244	<i>Dumitru Crudu, scriitorul și personajul</i> Postfață de Mircea V. Ciobanu

SPECTACOLUL NOSTRU

Băiatul mergea precipitat, pufăind, scoțând aburi pe nări, cu părul murdar, nepieptănat, ca o căpiță de fân, vâlvoi, uitându-se circumspect în urmă, ca să vadă dacă nu s-a luat cineva după el. Dacă nu e cumva urmărit. Nici țipenie. Strada era pustie. Luna care se iți de după un nor negru uriaș îi aruncă atât de brusc umbra în față că băiatul tresări. Își strânse și mai tare valiza neagră la piept și își plimbă ochii în jur. Nu era nimeni. Cu toate astea, băiatul iuți pașii. Când împinse ușa, era leoarcă de transpirație. Câteva broboane de sudoare îi căzură chiar pe clanța dezmembrată a ușii, clanței îi sări un șurub și acum se mai ținea doar într-unul singur, putând în orice moment să se desprindă, și așa și se întâmplă. Băiatul deschise ușa, dar rămase cu clanța în mână. O s-o fixez mai târziu, își spuse și o puse pe masă.

Când îl văzu, fata alergă ca din pușcă spre el. Îl apucă de mâini și i le scutură cu putere:

– Ei, unde sunt banii?

– Aici, îi spuse băiatul și trânti geanta pe un scaun fără un picior. Scaunul se dezechilibra și geanta se răsturnă pe podea și din ea se rostogoliră pe jos, ca merele din pom, banii, foarte mulți bani. Fata scoase un țipăt scurt și pătrunzător, dar el sări la ea și-i astupă gura cu mâna. – Dacă te aude cineva și vine încoace, la asta nu te-ai gândit? Dacă vine și ne găsește cu geanta asta aici, atunci ce ne facem? Atunci ne-am ars.

De-a bușilea strângeau bancnotele de pe podea și exclamau încântați – ce de-a bani! Atâția bani n-am văzut în viața mea, Dumnezeuule, cât părălet – și în timp ce le pipăiau cu mâinile, le mai și frecau de obraji. Unul altuia, plescăind din limbă.

Geamul spart era acoperit cu o pătură și nu puteau fi văzuți de afară, de cei care ar fi putut trece în acele clipe pe drum.

– Și părinții tăi unde sunt?

– Dorm în cealaltă cameră.

– Să nu ne vadă cumva!

– N-au cum, pentru că sforăie. Oare nu-i auzi?

Băgaseră iar banii în geantă și geanta el o strângea la piept.

– Acum ne-am scos. În sfârșit, acum ne-am scos și viitorul nu mă mai sperie. Acum o să lăsăm școala și o să putem scăpa de iadul ăsta, zise el și își roti mâna spre camera în care se aflau, în mijlocul căreia se înălța o masă plină ochi cu vase murdare. Pe podea, chiar sub masă, se tăvăleau pantalonii tatălui ei și niște perechi de ciorapi murdari de-ai fratelui ei mai mare.

– Și crezi că nu te-au văzut?

– Nu. Erau prea prinși cu invitații lor ca să mă mai observe și pe mine. Ar trebui să plecăm chiar acum! Trenul spre Moscova sosește peste o oră în gară. Să plecăm până nu descoperă lipsa banilor. Hai chiar acum.

– Merg, îi spuse fata și se porni după el. Au deschis poarta și au ieșit în drum, uitându-se roată în jur. Fugeau spre gară, ținându-se de mâini orbecăind prin întuneric.

– Și câți bani sunt?

– Nu i-am numărat, dar se pare că sunt foarte mulți. Ajunși la Moscova, o să putem trăi și noi ca lumea. Acolo nimeni n-o să mai poată da de noi. Fugeau și vorbeau.

– Și cum s-a întâmplat, cum de-ai putut să fugi cu banii ăștia?

– Știam că o să-i aducă încă de ieri, dar tu nu m-ai crezut când ți-am povestit ieri că azi cineva o să-i aducă lui Vasile Petrovici valiza asta cu bani. Eu însă eram sigur că exact așa o să se și întâmple. Ei bine, azi, când spălam mașina în curte, mașina lui Vasile Petrovici, Mercedesul lui alb, am auzit o discuție în pridvor. Venise tipul cu valiza. I-a înmănat-o, dar i-a cerut să-l favorizeze la o licitație. N-am mai auzit ce i-a răspuns Vasile Petrovici, dar l-am văzut intrând în cabinetul său cu valiza asta. Am așteptat ascuns sub mașină până au început ei să chefuiască și atunci cu un șperaclu am descuiat ușa, am subtilizat valiza și-am fugit cu ea, pe fereastră.

Călcau deja pe peronul din gară, așteptând să vină trenul de Moscova. El țopăia în jurul ei, strângând valiza la piept și-i spunea:

– La Moscova o să-ți cumpăr niște pantofi noi și-o să scapi, în sfârșit, de jafurile astea, și arăta cu mâna spre pantofii ei cu tălpile găurite. Și alți blugi. Și, în general, o să-ți cumpăr toate lucrurile pe care o să ți le dorești. La Moscova o s-avem zilnic apă caldă și frigiderul nostru.

Ea dârdâia de frig. Părul ei sărmos, nespălat de mult, îi cădea în ochi și ea îl dădea într-o parte și plângea.

– Dacă n-aș fi furat banii ăștia, ar fi trebuit să trăim la fel ca ei, dar eu ca ei nu mai vreau să trăiesc.

Se auzeau pași. Ea îi văzu prima.

– Vin încoace.

Cei trei polițiști, în frunte cu Vasile Petrovici, bocăneau pe peronul luminat, dar pustiu, sucindu-și gâturile în toate părțile, dar încă nu-i descoperiseră pe cei doi adolescenți, care se ascuseseră în spatele clădirii. Vorbeau în șoaptă.

– Ce facem? Vin spre noi!

– Oare crezi că vin după mine?

– Altfel, de ce-ar fi venit împreună cu el?

– Și ce facem acum?

– Hai să urcăm în tren.

– Cum să urcăm, dacă trenul n-a venit încă?

– Și atunci ce să facem?

– Trebuie să fugim din gară și să ne ascundem undeva.

– Am o idee. Tu du-te acasă, iar eu am să merg să ascund undeva banii și atunci măgăreața n-o să mai cadă pe noi.

– Unde?

– Știu eu un loc în pădure, unde n-o să-i găsească nici dracu', îi spuse el și fugi, prin spatele clădirii, spre pădurea din deal.

Ea se tupilă după trunchiul unui copac și așteptă să treacă Vasile Petrovici, însoțit de cei trei polițiști. Seara, el împinse ușa fără clanță și pătrunse înăuntru.

– I-ai ascuns?

– Da, i-am ascuns.

– Și crezi că nimeni n-o să-i găsească?

– N-au cum. Acum o să așteptăm trenul de mâine și o să plecăm la Moscova.

Se auzi poarta deschisă și glasuri înfuriate. Erau cei trei polițiști împreună cu Vasile Petrovici. Traversau curtea cu lanternele aprinse.

– Vin încoace, îi spuse ea plângând, vin încoace. E clar că s-au prins că tu le-ai furat banii. Și ce facem acum? Poate le dai banii înapoi?

– Niciodată. Dacă le dau banii înapoi, niciodată n-o să mai scăpăm din iadul ăsta, îi spuse el și-i arătă iar spre patul pe care sforăia un frate de-al ei, îmbrăcat în hainele în care muncise toată ziua. În niște haine slinoșate care puteau îngrozitor.

– Eu nu vreau să ajung la fel, îi mai spuse el.

Se auzi lătratul lui Tuzic și niște voci tot mai înfuriate.

– O să mă predau, zise el. O să mă predau, dar n-o să le spun unde sunt banii. Să mă închidă. O să stau la închisoare cât o să vrea ei. Oricum, n-o să mă poată ține prea mult, pentru că sunt minor. Iar după ce am să ies, o să merg și-o să-mi dezgrop valiza din pădure și atunci o să mergem la Moscova și o să scăpăm de mizerie. Cu banii ăștia, o să începem o viață nouă. O viață adevărată. Pentru că eu nu vreau să trăim ca ei. Eu vreau să scăpăm de iadul ăsta.

Se auziră pași în tindă. Cineva izbi ușa de perete și polițistii dădură buzna înăuntru.

Am ieșit din pușcărie, în șir indian. În zăpada din curte, am revăzut propriile noastre urme, pe care le lăsasem dimineață. Regizorii, Mihai Fusu și Luminița Țăcu, aproape într-un glas, au exclamat, arătându-mi prin semne spre dictafonul pe care-l țineam în mână:

– Poți să ștergi istoria asta, pentru că, oricum, n-o s-o folosim în spectacol. Nu merge în *Shakespeare pentru Ana*. Față de celelalte povești pe care le-am înregistrat deja în dimineața asta, de la care ni s-a făcut părul măciucă, asta-i mult prea ștearsă, pe bune.

A început să ningă. Instantaneu, zăpada a acoperit urmele lăsate de noi înainte să intrăm și după ce am ieșit din pușcăria de la Goian. De parcă nu am fi fost niciodată acolo.

Am apăsat pe delete.

GREVA FOAMEI

Împreună cu prietenul meu Enrico, cu care mergeam să bem o cafea la „Moldova”, am trecut prin fața monumentului lui Ștefan cel Mare, în fața căruia, culcați pe saltele, făceau greva foamei zeci de tineri hămesiți și famelici, cu plete lungi și îmbrăcați în blugi. Unii dintre ei erau amici și amice de-ale noastre, cu care beam cafele pe terasele din inima orașului și cântam la chitară cântecele lui Hrușcă și Șeicar. Acum nici vorbă să-i chemăm și pe ei la cafea, pentru că făceau greva foamei. I-am salutat. Viorel și Diana s-au sculat în picioare și ne-am îmbrățișat. Înfășurați în tricoloruri, mi s-au părut a fi pătrunși de importanța a ceea ce făceau și oarecum transfigurați. Îi priveam înduioșat ca pe niște eroi care au ieșit să înfrunte regimul. Pe când noi, ticăloșii, mergeam să bem o cafea. M-am simțit incomod și stânjenit. Chiar

rușinat de ceea ce urma să facem. De aia nici nu le-am spus unde ne ducem. Pur și simplu i-am mințit că mergem să ne întâlnim cu un prof de filosofie din București. În timp ce ne beam cafeaua însă, mi s-a făcut și mai tare jenă. Noi stăm ca mic-burghezii la o cafea, pe când prietenii noștri luptă, sacrificându-și sănătatea și, de ce nu?, chiar viața, în numele libertății. Și atunci i-am propus lui Enrico să mergem și noi să facem greva foamei, alături de neînfricații noștri prieteni. Enrico a fost de acord. Dar m-a întrebat:

– Uite ce e. Dacă o să mergem să facem greva foamei, nu o să stăm o oră sau două, ci câteva zile, nu-i așa?

– Așa e.

– Atunci oare ce-ar fi să mâncăm ceva înainte de asta? Ca să rezistăm. Altfel, cum să mergem flămânzi și vlăguiți la o grevă a foamei? Ca să rezistăm câteva zile, ar trebui să păpăm ceva înainte de asta.

Mi s-a părut foarte rezonabilă propunerea prietenului meu și am acceptat-o pe loc, mai ales că el era cel care îmi făcea cînste. Am mers într-un restaurant de pe strada Kiev, unde aveau bufet suedez. Pentru început, ne-am luat niște salate cu cartofi și legume, după care am trecut la colțunași cu brânză, pe urmă am băgat în noi câțiva mici, apoi sarmale, cașcaval, salam, după care ouă prăjite. De, ne pregăteam serios de greva foamei, unde nu mergeam pentru câteva ore, ci pentru câteva zile, dacă nu chiar pentru o săptămână. De vreo oră ne pregăteam să mergem la greva foamei pentru a apăra valorile libertății și mândriei noastre naționale îmbuibându-ne. Din localul ăla, am ieșit abia peste vreo două ore, abia târându-ne de cât de mult mâncaserăm. Cu burțile

umflate gata să ne plesnească, ne cotileam pe strada Kiev ca niște mingi de rugby. Târâș-grăpiș, cu chiu, cu vai, în sfârșit, am ajuns și noi în mijlocul prietenilor noștri, care tare s-au mai bucurat când ne-au văzut și ne-au felicitat pentru curajul nostru ieșit din comun.

Vitalie a recunoscut: lui pur și simplu i se terminaseră banii și de aia se alăturase greviștilor. Iar Ion nu avea unde să doarmă. Ceilalți însă o făcuseră în cunoștință de cauză. Pentru a-i da acțiunii noastre mai multă înflăcărare și valoare, Cornel a început să cânte la chitară: „Treceți, batalioane române, Carpații“. Dar în loc să-mi simt inima tresăltându-mi în piept de mândria de-a fi român, am simțit cum începe să mă ia cu amețeli. Îmi venea să vomit, deși nu trecuse nici o oră de când făceam greva foamei. I s-a făcut foarte rău și lui Enrico și am chemat salvarea. Toți credeau că ni s-a făcut rău de la prea multe emoții, numai noi știam care era adevărata cauză.

Medicilor care au venit să ne ducă la spital le împărtășeam ideile noastre și aceștia ne priveau ca pe niște eroi. De, oamenii au făcut greva foamei până li s-a făcut rău. Dar adevărul era altul. Pe care l-au aflat și ei în curând.

După ce ne-am golit stomacurile în toaletele spitalului, am fugit afară, evitând să mai dăm ochii cu medicii care ne-au adus cu ambulanța la spital.

Ne-am întors la prietenii noștri. Dar aceștia deja fuseseră sălțați de poliție și zona din jurul monumentului lui Ștefan cel Mare era pustie. Eram numai noi. Dar în doi nu ne prea venea să facem greva foamei și ne-am dus la „Moldova“ ca să mai bem o cafea.